

PHẦN 20

Bà Loan ngạc nhiên nhìn người khách quen:

- Ông cần gặp riêng tôi có chuyện gì ạ? Phải bọn nhỏ chạy bàn làm phiền ông không?

Ông Thuần nghiêng người hết sức lịch sự:

- Ồ không! Tôi muốn gặp bà vì chuyện riêng. Lẽ ra tôi phải đến nhà, nhưng tôi thấy bất tiện quá. Nếu bà không ngại, xin mời bà sang quán café kế bên. Ở đó, chúng ta sẽ nói chuyện tự nhiên hơn.

Bà Loan nhú mày:

- Xin lỗi! Tôi vẫn chưa biết ông là ai?

Ông Thuần ngập ngừng:

- Tôi là Thuần. Người quen cũ của Ngọc Diệp. Tôi muốn gặp bà vì Minh Thi.

Mặt bà Loan biến sắc, bà từ chối ngay lời đề nghị của ông:

- Xin lỗi ông! Tôi đang bận, không thể bỏ quán đi được.

Ông Thuần vội vã:

- Vậy chúng ta sẽ nói chuyện ở đây.

Bà Loan lạnh lùng:

- Tôi và ông không có chuyện gì để nói cả. Xin phép ông!

Bà Loan quay lại quầy phở của mình, dù trong quán không có người khách nào ngoài ông Thuần. Lời giới thiệu của ông quả là quá bất ngờ. Bà không bao giờ nghĩ bố ruột của Minh Thi lại là một ông già tóc bạc, ngày ngày vẫn đến quán nhà bà.

Ngày xưa Ngọc Diệp dấu rất kỹ người tình của mình, do đó bà không biết ông ta là ai. Ngay cả việc Ngọc Diệp sinh Minh Thi bà cũng không biết. Lân đó nếu không nhờ người bạn làm nữ hộ sinh trong bệnh viện Từ Dũ cho hay, có lẽ bà cũng không giữ lại được Minh Thi để nuôi nấng thương yêu như con ruột của mình, mà Ngọc Diệp đã đem nó cho người xa lạ nào mất rồi.

Suốt hai mươi năm nay bà hầu như quên bẵng chuyện Minh Thi là con nuôi. Gia đình bà ai cũng rất mực thương yêu nó. Phong và Quang cũng không hề biết Minh Thi là con của Ngọc Diệp vì khi bà mang con bé về chúng nó còn quá nhỏ. Tóm lại Minh Thi là một thành viên không thể thiếu trong gia đình bà, nó lú lo rú rít bên bà. Hai mẹ con sớm hôm to nhỏ mọi chuyện trong ngoài. Thi

không như hai thằng anh trai suốt ngày chạy ngoài phố. Nếu vắng nó bà sẽ buồn đến ốm mất.

Thế mà dùng một cái Ngọc Diệp đòi đưa con bé đi. Dầu lần về nước cách đây một năm, Diệp đã đánh tiếng trước, nhưng bà vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự việc này.

Bà đã phản đối bằng nhiều cách nhưng sau đó đành phải đồng ý khi Ngọc Diệp bảo Minh Thi đã chịu đi. Khi nghe thế, bà đã nổi giận một cách xuẩn ngốc. Con giận kiên bà đổi ý định, bà ép buộc Minh Thi lúc thấy con bé chân chừ không cương quyết. Tóm lại trong lòng bà xung đột nhiều mâu thuẫn khó lý giải được.

Cuối cùng Thi quyết định ở lại. Hai mẹ con bà đã ôm nhau mà khóc, Ngọc Diệp cũng khóc, nhưng khóc vì thất vọng.

Bà vừa tạm yên tâm với Minh Thi thì người đàn ông này xuất hiện. Ông ta lại làm bà nơm nớp lo sợ. Nhưng tránh né đâu phải là cách hay. Sớm muộn gì bà cũng phải giải quyết vấn đề này mà.

Suy nghĩ thật lâu, bà Loan đứng dậy đến bàn ông Thuận.

Ngồi xuống ghế đối diện với ông, bà thẳng thắn:

- Ông cần gì ở tôi?

Ông Thuận hơi hững vì cách hỏi của bà Loan, nhưng cũng nhanh chóng trả lời:

- Tôi mong bà cho tôi nhận con gái mình.

Bà Loan cười khẩy:

- Muộn quá rồi, lẽ ra ông nên làm việc này khi nó mới được sinh ra.

Ông Thuận khổ sở:

- Thật sự tôi không hề biết Ngọc Diệp có con với mình, và càng không biết cô ấy đã mang cho đứa con.

Bà Loan khinh bỉ:

- Ông nói y như ông là người vô tội. Ngọc Diệp vì không muốn ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình ông nên mới giao Minh Thi cho tôi nuôi. Hừ! Những người ăn vụng như ông sợ nhất là con rơi con rớt mà. Chả trách em gái tôi đã không tránh được những phút xao lòng, nó vì cô đơn nên mới lỡ làm với ông. Ông hãy quên đi chuyện đứa con. Thi đang sống trong vòng tay yêu thương của gia đình chúng tôi. Nó sẽ đau khổ ra sao khi biết thật về nguồn gốc của nó?

Ngừng lại để nén xúc động, bà Loan nói tiếp:

- Ông định nhận con bằng cách nào đây? Tôi e rằng ông sẽ làm tổn thương Minh Thi vì ông còn gia đình, con cái của ông nữa. Liệu họ sẽ chấp nhận sự thật

này một cách vui mừng hay sao? Bởi vậy xin ông hãy để con bé yên. Ông cần gì có thêm một đứa con nữa cho lộn xộn chứ.

Ông Thuần trầm giọng:

- Bà nói thế là làm. Tôi rất cần một đứa con. Cho đến giờ phút này Minh Thi là đứa con duy nhất tôi có được. Tôi cần con bé hơn bà rất nhiều. Dẫu sao bà cũng không có hai cậu con trai, còn tôi thì không. Bà quá bất công khi không cho tôi nhận lại nóm ruột của mình.

Giọng bà Loan sắc lạnh:

- Tôi không hề bất công vì chính Ngọc Diệp cũng không được nhận Minh Thi. Ngày xưa nó đã vứt bỏ con mình, nếu tôi không nhận nuôi Minh Thi thì bây giờ các người biết nó ở đâu mà tìm. Hừ! Các người chỉ biết nghĩ tới mình. Đúng là ích kỷ!

Ông Thuần ôn tồn nhưng không kém phần cứng rắn:

- Dù thế nào Minh Thi cũng là con gái của tôi và Ngọc Diệp. Tôi không ích kỷ tới mức đòi lại con bé, nhưng phải cho con bé biết cha mẹ ruột nó là ai, nó sẽ được hưởng những quyền lợi gì.

Bà Loan khó chịu:

- Quyền lợi à? Ông định lấy lợi lộc để mờ mắt con bé chắc?

- Ý tôi không phải vậy. Nhưng nó sẽ là người thừa kế của tôi. Tôi phải cho nó những gì quý nhất.

- Ông đã quá vội vàng khi đặt vấn đề này. Thật ra ông cần đứa con hay cần một người thừa kế?

Ông Thuần nói:

- Tôi cần cả hai thứ. Nếu không cho Minh Thi được hưởng quyền thừa kế của tôi, bà mới chính là người ích kỷ.

Bà Loan lắc đầu:

- Ông đừng đem vật chất ra trấn áp tôi! Cái Minh Thi cần là tình thương chứ không phải là tiền bạc. Mà ông và Ngọc Diệp thì không thể nào cho nó tình thương như vợ chồng con cái tôi rồi.

Ông Thuần ngạo nghễ:

- Tất cả mọi lý lẽ bà đưa ra đều chưa đủ sức thuyết phục. Ngọc Diệp không dám công khai nhận Minh Thi vì cô ấy sợ chồng và con trai lớn dị nghị. Tôi lại không bị áp lực đó. Minh Thi đã qua tuổi trưởng thành, nó cần biết được sự thật, sau đó tự nó sẽ chọn cho mình một con đường để đi, một mái nhà để ở. Ông bà nhà vẫn là ba mẹ của nó, hai cậu nhà vẫn là anh của nó, ngoài ra con bé sẽ có thêm tôi và Ngọc Diệp. Nó đâu thiết thòi gì ngoài việc sẽ ngỡ ngàng hụt hẫng

đôi chút về bản thân mình. Mong bà suy nghĩ cho kỹ và định ngày để cha con tôi được nhận nhau.

Bà Loan im lặng. Tất cả mọi lập luận của ông ta đều bèn ngót. Dầu sao ông ta cũng tới gặp bà để thỏa thuận trước, bằng không ông ta cứ gặp thẳng Minh Thi thì đã sao...

Lẽ ra Ngọc Diệp phải cho bà biết chuyện này để bà có sự chuẩn bị. giờ thì mọi việc bị động cả rồi. Bất giác bà thở dài và nghe tiếng Minh Thi ròn rã gọi ngoài đường:

- Mẹ Ôi... đỡ giùm con cái giò!

Ông Thuần nhanh nhẹn đứng dậy:

- Để cho tôi!

Ngồi chôn chân một chỗ bà lặng lẽ nhìn hai cha con Thi đứng gần nhau. Lần đầu tiên trong đời, bà bàng hoàng nhận ra Minh Thi có rất nhiều nét giống ông Thuần. Rõ ràng... họ là hai cha con. Bà làm sao có thể che giấu mãi sự thật hiển nhiên này.

Ông Thuần xách giỏ rau quế to đùng vào tận bếp trước cặp mắt e dè lo lắng của Minh Thi.

Bà Loan bối rối nhìn sang chỗ khác... Chẳng lẽ con bé đã biết à?

Ông Thuần trở về chỗ ngồi với vẻ kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của bà.

Cuối cùng bà cũng phải lên tiếng:

- Ông hãy cho thời gian để tôi suy nghĩ cách nói sao cho con bé không quá bất ngờ. Với lại ông cũng cần thời gian để tiếp xúc, để làm quen với con bé chứ.

Ông Thuần ngập ngừng:

- Tôi sẽ chờ và sẽ đến đây thường xuyên hơn. Hy vọng bà tạo điều kiện cho chúng tôi...

Bà Loan gật đầu rồi gọi to:

- Thi à!

Từ trong bếp bước ra, Minh Thi đến bên mẹ, bà thân nhiên giới thiệu:

- Đây là bác Thuần, bạn rất thân của dì Út ngày xưa.

Thi nghịch ngợm:

- Dạ con biết, bác ấy vẫn thường đến quán của mình. Nếu là bạn dì Út, từ giờ trở đi mình sẽ phục vụ phở cho bác với giá đặc biệt hả mẹ?

Ông Thuần triu mến nhìn con gái. Nó thừa hưởng dòng máu hóm hỉnh của ông và sự duyên dáng thông minh của mẹ. Vậy mà đêm sinh nhật ấy, ông đã

không nhìn ra, thật là người cha vô lương tâm, đáng trách. Bà Loan nói đúng, ông cần phải có thời gian để thân thiết hơn nữa với con của mình. Ông phải làm sao để con bé chấp nhận mình một cách tự nguyện.

Cố nén cảm xúc xuống, ông Thuận mỉm cười:

- Nếu cháu nói thế, bác sẽ tới đây mỗi ngày.

Lúng túng một chút, ông đứng dậy cáo lui. Minh Thi tiễn ông ra cửa, lúc trở vào cô ngạc nhiên khi thấy mẹ vẫn còn ngồi thờ trên ghế. Dường như bà đang suy nghĩ chuyện gì dữ lắm.

Thi vừa len lén trở vào bếp đã nghe bà bảo:

- Trông quán! Mẹ đi công việc...

Vồn tò mò, cô buột miệng:

- Mẹ đi đâu?

- Tìm dì Út.

- Vì ông Thuận à?

- Ờ!

Bà nghiêm nghị nhìn Minh Thi:

- Con biết ông ta trước phải không?

Minh Thi gãi đầu:

- Vâng! Có một lần đi với dì Út, con đã gặp ông.

- Chỉ gặp thôi à?

Thi lúng túng:

- Mọi người vào quán café, dĩ nhiên con phải vào theo.

Bà Loan ngạc nhiên:

- Ai nữa mà mọi người?

- Dạ! Có cả dì Tuyên nữa ạ!

Rồi cô hạ giọng kiêu các bà nhiều chuyện:

- Ông Thuận cũng là bồ của dì Tuyên đó. Chính ông đã cầm sừng cha của Lâm. Mà ông lại là chồng của cô Hai Lâm mới chết chứ.

Bà Loan nhú mày:

- Nghĩa là... là anh rẻ ngoại tình với em dâu? Đúng không?

Thi gật đầu:

- Đúng phóc! Chính vì vậy bác Tuấn mới nổi điên lên vớ dao đâm hai người. Họ chỉ bị thương nhưng bác Tuấn phải vô tù vì tội cố sát:

Bà Loan kêu lên:

- Trời ơi! Loạn!

Minh Thi nhún vai:

- Bởi vậy con sợ Ông. Nghe Lâm nói ông là dạng thầy đàn bà mà vừa ý thì nhỏ cũng chẳng tha già cũng chẳng buông. Ăn ở thất đức như vậy hèn chi vô hậu.

Bà Loan lừ mắt:

- Ăn với nói! Con còn nhỏ không nên phê phán người lớn!

Thi phân bua:

- Con chỉ nói sự thật chứ không hề phê phán. Cũng may là ông hiếm muộn, không thôi ai là con ông thật vô phúc.

Bà Loan sững sờ nhìn Minh Thi. Đúng là tội nghiệp con bé và cả ông Thuần nữa. Rồi ông ta phải trả giá cho cái tình trăng hoa phóng đảng của mình. Nhưng Minh Thi có tội gì mà phải nhận một người ông ta làm cha chớ?

Bà Loan chột đầu nổi đầu bà tưởng tượng Minh Thi sẽ chịu một ngày nào đó.

Minh Thi chột hỏi:

- Lúc nãy ông Thuần đã nói gì với mẹ vậy?

Bà Loan liếm môi:

- À! Ông ấy nói về con.

Thi tròn mắt:

- Về con à?

Bà Loan gật đầu:

- Ông ấy muốn nhận con làm con đây.

Minh Thi phá ra cười:

- Bộ Ông tính thế con vào chỗ của dì Út chắc?

Bà Loan nạt:

- Nói tầm bậy! Người ta đáng cha chú đây.

Minh Thi le lưỡi rồi hỏi:

- Thế mẹ bảo sao với ông?

Giọng bà Loan thật bình thản:

- Mẹ bảo tùy ý con.

Bà nhân mạnh:

- Thấy ông ta có vẻ thành khẩn. Mẹ cũng tội!

Minh Thi chột nghĩ ngay tới Lâm, cô lắc đầu:

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu mẹ.

Bà Loan dò dẫm:

- Ông ta sẽ làm một nhà tài trợ hào phóng cho việc học hành của con đấy.

- Ôi! Con không cần. Mang ơn tức là mang nợ. Mẹ từng nói thế mà. Với lại làm con nuôi của ông thì vinh dự gì đâu.

Suy nghĩ của Minh Thi không qua được bà Loan. Nhìn cô bà hỏi:

- Con từ chối ông Thuận không phải vì thằng Lâm chớ?

Sững người lại mất mấy giây, Thi áp úng:

- Sao mẹ lại hỏi vậy? Lâm thì liên quan gì tới chuyện này? Lâu rồi con đâu gặp anh ấy.

Bà Loan âm ự:

- Vậy thì tốt!

Minh Thi buột miệng:

- Nhưng với con, Lâm vẫn là người tốt. Bất con cái lãnh tội của cha mẹ đúng là bất công.

Bà Loan im lặng. Ôi, sao cuộc sống lại đặt người ta trước nhiều tình huống thế?

Nuốt tiếng thở dài, bà bỗng dễ dãi:

- Mẹ không có ý kiến về chuyện gia đình của Lâm nữa. Nếu con nghĩ Lâm là người tốt thì cứ duy trì tình cảm đã có ở hai đứa.

Ngỡ ngàng nhìn bà, Minh Thi hỏi:

- Thật hả mẹ?

Không trả lời con gái, bà Loan đứng lên:

- Mẹ tới chỗ di Út đây. Con coi quán đi!

Còn lại một mình, Minh Thi thừ ra trên ghế. Hôm nay mẹ rất lạ. Lạ nhất là đồng ý để cô đi với Lâm. Cuối cùng bà cũng đã hiểu và thông cảm cho anh, thế nhưng còn Lâm thì sao?

Từ ngày cô tới nhà nhưng không gặp anh tới nay, Lâm vẫn biệt tăm. Sự im lặng của anh làm cô tự ái. Cô không nghĩ anh ngạo mạn đến mức coi thường sự nhượng bộ của cô. Nhưng cô cũng không thể giải thích tại sao anh lại như biến

mất khỏi thành phố này? Đã có chuyện gì xảy ra cho Lâm hay anh đã thật sự chán cô rồi?

Bỗng dung cảm giác bồn chồn lo lắng lại tràn đầy hồn cô. Thi uể oải đứng dậy vừa lúc Phong bước vào quán với một thanh niên.

Anh hỏi:

- Mẹ đâu?

Thi nhú mày khó chịu vì cái nhìn soi mói đến mức sỗ sàng của gã bạn Phong. Cô trả lời nhát gừng:

- Mẹ tới thăm dì Út rồi.

Phong lại hỏi

- Còn gì ăn không?

Thi nhún vai:

- Dĩ nhiên là còn.

- Vậy cho anh hai tô đặc biệt.

Minh Thi gật đầu. Cô chăm chú làm việc nhưng vẫn không tự nhiên vì biết có người đang nhìn mình.

Bụng phở ra bàn, cô lạnh lùng trừng lại gã. Bạn anh Phong buông ngay một câu nhận xét:

- Anh em mà không tìm thấy lấy một nét giống nhau.

Đang so đĩa, Phong cãi:

- Giỡn hoài mày. Giống chớ sao lại không?

Phước lắc đầu:

- Hai đĩa khác một trời một vực. Mày xấu bao nhiêu, Minh Thi đẹp bấy nhiêu.

Phong chép miệng:

- Chà! Khéo tán nhỉ?

Phước tiếp tục múa mép:

- Tao nói thật chớ đâu có tán. Thấy Minh Thi giống bà dì Út của mày hơn giống bác gái.

Phong cho ớt vào tô:

- Dì cháu giống nhau là chuyện bình thường mà. Có con cái mà không giống bố mẹ như mày mới bất thường ấy.

Phước thản nhiên:

- Không giống hình thức nhưng tao lại y chang ông lão về phần nội dung. Mẹ tao bảo về nước quậy tao không những giống mà còn vượt trội hơn ông già một bậc nữa.

Phong vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Là con ruột, nhà mày lại giàu, không quậy cho đã để tiền của ấy làm gì chớ?

Phước sa sầm mặt:

- Với bà già tao đòi mua tiên cũng được, nhưng với ông thì găng đây. Đạo này ông cấm bà già không cho tao một xu, đã vậy lại không có xe mới hận chứ.

Phong kêu lên:

- Mày hận ba mày hả đồ bất hiếu?

- Làm gì có! Tao hận cái nguyên nhân khiến ông già đối xử tệ với tao ấy chứ.

Phong tò mò:

- Nguyên nhân gì vậy?

Phước lắc đầu cảm cúi ăn. Phong đá vào chân anh chàng, giọng tinh quái:

- Đàn bà phải không?

Phước gọn lỏn:

- Con gái!

Phong phì cười:

- Hả! Ba mày thích chơi trống bỏi hả?

Phước gằn giọng:

- Không phải!

Phong nhún vai khi thấy bỗng nhiên Phước nổi quạu. Anh cũng chưa thân với Phước tới mức rút ruột nói hết những bí mật của mình, nên cũng không đòi hỏi hẳn phải nói những điều hẳn không muốn thổ lộ.

Không lẽ vì Minh Thi à? Phong chột nóng mặt khi thấy Phước nhìn em gái mình bằng cái nhìn đăm đăm hết sức kỳ lạ. Đó không phải cái nhìn chiêm ngưỡng cũng không phải cái nhìn thân thiện, trái lại ánh mắt lơ đãng như thiếu thuốc của Phước đang toát lên vẻ thù hận căm ghét thật khó tả.

Không nhìn được, anh lại đá vào chân hẳn:

- Ê! Làm gì mà ghía con bé dữ vậy?

Phước giật mình lả vả:

- Em mày xinh thật, cô bé có bồ chưa?

Phong gắt:

- Hỏi vợ vẫn. Di tao đang lo cho nó đi Mỹ đó.

Phước vội hỏi tới:

- Chùng nào đi?

Phong ngao ngán:

- Chắc còn khuya. Con cóc ấy không chịu đi. Cả nhà tao đang thuyết phục nó. Hừ! Tất cả cũng vì một chữ tình.

Phước lơ đãng hỏi tiếp:

- Thằng nào mà có phúc dữ vậy?

Phong hạ giọng:

- Thằng Lâm con bà mợ Tuyên của mày đó.

Phước sững sốt:

- Nó à? Đúng và cái vòng luẩn quẩn. Tao ghét thằng đó lắm, dù tao với nó có họ hàng.

Phong hấp háy mắt:

- Ba mày cũng độc thật! Đàn bà thế gian này thiếu gì, sao lại lèn èn với em dâu nhỉ?

Mặt Phước tái đi:

- My cũng biết nữa à?

- Chuyện đó có gì bí mật. Bà di tao kể đấy.

Phước liếm môi:

- Di ấy có kể chuyện tình cảm của mình không?

Phong lắc đầu:

- Không! Nhưng di Út có chuyện tình nào ngoài chuyện ông chồng đang sống ở Mỹ chứ?

Phước đưa tay che miệng ngáp. Phong nhếch mép:

- Tới giờ rồi hả?

Phước ưỡ oải:

- Tao đi vệ sinh một chút nhé!

Phong lắc đầu

- Ở đây bất tiện lắm. Tao chờ mày về.

Phước ngần ngừ rồi gật đầu. Lấy trong túi ra một tờ hai chục ngàn, anh ta dẫn trên bàn:

- Gửi tiền nè em gái!

Phong cầm tờ bạc lên nhét trả vào áo Phước:

- Để cho tao.

Gạt tay Phong ra, Phước gắt:

- Lần nào tới đây ăn cũng không trả tiền mất mặt quá.

Phong cười cười:

- Người nhà cả mà. Tới quán khác, tao để mày toàn quyền.

Phước ngang ngược:

- Chừng nào tới quán khác hãy hay. Giờ ở đây tính theo ở đây.

Bước tới quầy, Phước chìa tiền trước mặt Minh Thi. Cô miễn cưỡng nhận mà trong lòng rất khó chịu.

Hắn khoát tay:

- Khởi thôi! Lần sau anh còn ghé nữa mà.

Thi đưa mắt nhìn Phong. Anh gật đầu và kéo Phước đi. Chiếc xe phóng vút trên đường, Phong hỏi:

- Một ngày mày chơi mấy bi?

Phước gằn giọng:

- Hỏi làm gì? Mày thích thì thử. Tao bao.

Phong rùng mình:

- Tao không thích!

- Vậy thì đừng tò mò. Không tốt đâu!

- Biết thế sao mày còn dính vào?

Phước cộc lốc:

- Buồn! Mày đừng hỏi nữa được không?

Phước lại ngáp. Phong làm thinh. Tới gần nhà, Phước vỗ vai anh:

- Ngừng ở đây được rồi!

Vừa đi ngược về phía nhà mình, Phước vừa ngáp. Anh bấm chuông liên tục rồi quát tháo inh ỏi khi người giúp việc ra mở cửa:

- Bộ điếc hết rồi hả? Mẹ kiếp!

Đi như chạy về phòng mình, Phước hấp tấp đóng cửa lại. Lấy trong đáy cái bóp ra một gói nhỏ xíu, anh run rẩy đổ nó lên tờ giấy bạc, bật quẹt rồi khum người xuống hít. Đang thả hồn theo mây gió, Phước bỗng nghe tiếng đập cửa:

- Mở ra ngay!

Phước chưa kịp phi tang mọi thứ đã thấy ông Thuần đứng trước mặt với vẻ giận dữ chưa từng thấy.

Giật tép thuốc trên tay Phước, ông nghiến răng:

- Tao đoán không sai mà. Trời ơi! Sao mày lại dính vào bạch phiến? Chắc tao giết mày chết quá.

Nghe ông la, bà Trinh lạch bạch chạy vào:

- Ấy ấy! Chuyện đâu còn có đó. Ông đừng nóng mà hại sức khỏe.

Ngồi phịch xuống ghế, ông Thuần mắng:

- Không những mày đang đốt tiền mà mày đốt cả cuộc đời của mày. Đồ khốn! Sao tao lại mắc nợ một đứm như vậy nhỉ? Tiền đồ của gia đình này rồi sẽ theo mây khói hết. Truất quyền thừa kế của mày là đúng. Tao không hề ân hận khi dứt khoát quyết định thế.

Đang ngồi dưới đất, Phước nhòm dậy:

- Ba định truất quyền thừa kế của thằng con hợp pháp này để nhường lại cho một đứm con hoang à? Con nghĩ là không dễ đâu. Hừ! Chắc gì con nhóc đó là con ruột của ba.

Ông Thuần khựng lại vì những lời của Phước:

- Thì ra mẹ con mày đã biết rồi à! Hừ! Đánh hơi khá lắm!

Phước lại lăm nhảm:

- Cái bà Ngọc Diệp gì đó cũng đâu có vừa. Coi chừng bà vờ để rút tiền của ba đấy.

Chỉ tay vào mặt Phước, ông run rẩy quát:

- Im đi thằng khốn! Mày mới đúng là đồ con hoang. Mày mới không phải là con tao.

Bà Trinh hoảng lên:

- Kìa! Sao ông lại nói vậy với con...

Ôm bên ngực nơi trái tim vừa nhói lên đau đớn, ông Thuần hần học:

- Tới nước này thì còn gì để giấu nữa. Hai mươi ba năm trước bà ấy đã xin mày trong nhà bảo sanh. Hừ! Nếu biết có ngày hôm nay, hồi đó tao đã không bằng lòng đem mày về nuôi.

Bà Trinh rói rít:

- Trời ơi! Ông giận quá hóa rồ! Thằng Phước mau xin lỗi ba ngay... Mau đi!

Mặc cho bà Trinh giục giã, Phước đứng chết trân vì những lời sấm sét của ông Thuần. Đó có phải là những lời nói cho hả dạ khi giận không, hay đó là sự thật?

Từ nhỏ, Phước đã thấy ông Thuần rất lạnh nhạt với mình, lớn lên anh cho rằng tại tính ba nghiêm khắc, khó khăn với con cái, nên anh luôn vùi vãnh, bám theo mẹ chớ không khi nào thân thiết với cha như những thằng con trai mới lớn khác.

Nếu ông quan tâm đến anh một chút thôi, có lẽ Phước đã không bê tha như thế này. Giờ anh đã hiểu tại sao rồi. Anh chỉ là một đứa con hoang được người ta làm phúc nhặt về nhằm duy trì sự tồn tại của một gia đình hiếm muộn. Với ông Thuần anh chẳng là gì cả, với bà Trinh anh là niềm an ủi, chỉ có bà mới thương yêu anh thật lòng thôi. Bởi vậy bà đâu muốn gia tài này rơi vào tay con của tình địch.

Nếu anh là con ruột, gia tài ấy có thể chia đôi, nhưng bây giờ thì đừng hòng. Thế nào ông Thuần cũng nhận lại Minh Thi trên mặt pháp lý, và sẽ ra rìa.

Hừ! Chắc con bé đã manh nha biết chuyện nên thay vì đi Mỹ với mẹ, nó ở lại hưởng phần lẽ ra là của anh.

Máu nóng cùng lòng tham trỗi dậy, Phước mím môi:

- Thực tế là ba mẹ đã nuôi con, trong giấy tờ con là con của hai người. Con ruột hay con nuôi gì cũng được hưởng quyền lợi như nhau. Huống hồ chi con bé ấy vẫn đang là con người ta. Chắc gì ba nhận lại được nó.

Xi tay vào mặt Phước, ông Thuần quát:

- Câm miệng! Đó là chuyện của tao, không liên quan đến mẹ con mày. Tất cả hãy liệ, nếu không tao tổng cổ ra khỏi nhà hết.

Phước cười khẩy:

- Con đang chờ xem ba làm được hay không. Muốn tổng mẹ ra khỏi nhà chỉ có cách ly dị. Mà ly dị thì chia đều tài sản. Xem ra mẹ vẫn lời chán.

Ông Thuần nghiêng răng:

- Mày đúng là đồ sâu bọ! Rồi tao sẽ đưa mày tới trung tâm cai nghiện để người ta giáo dục mày.

Dứt lời ông hậm hực bỏ ra ngoài.

Bà Trinh rên rỉ:

- Trời ơi! Sao con lại ra nông nỗi này? Mẹ làm sao đỡ cho con được nữa.

Phước hất hàm:

- Mẹ lo phần mẹ chớ khỏi lo cho con, trước sau gì cũng ra via hè, nơi hồi xưa mẹ đã nhặt con ấy.

Bà Trinh khở sở:

- Đừng cay đắng như vậy! Mẹ rất thương con mà! Ông giận lên thì nói thế, chớ ông đâu thể toàn quyền quyết định được. Là vợ chồng không có công mẹ cũng có cán. Mẹ còn sống đổ ai bước vào ngưỡng cửa nhà này.

Phước lằm bằm:

- Hừ! Ai thềm vào nhà này. Người ta chắc sẽ làm chủ nhà khác to hơn nhà mẹ đây.

Bà Trinh đanh mặt lại:

- Mà đừng chọc tức mẹ nữa! Phải có cách nào loại nó chứ!

Phước lơ lửng:

- Cách thì không phải không có. Nhưng con cần sáng khoái mới suy nghĩ cho mẹ được.

Bà Trinh nhìn Phước trân trối:

- Mà đã hứa với mẹ bỏ rồi, sao còn chơi tiếp nữa?

- Tại con buồn, con tủi cho phận mình nên mới phi vài tép. Chớ mẹ thấy đây, dạo này một xu dính túi con cũng chẳng có nữa là...

Bà Trinh chưa kịp nói tiếp đã nghe tiếng bà giúp việc hét hoảng vang lên ngoài cửa phòng:

- Bà chủ ơi!

Phước cau có:

- Chuyện gì vậy?

Bà già ấp úng:

- Ông chủ....ông chủ vừa điện thoại cho công an báo rằng nhà này có người chơi ma túy.

Mặt tái xanh vì bất ngờ lẫn lo sợ, Phước kêu lên:

- Ông ác dữ vậy sao? Dù gì cũng là cha con hai mươi mấy năm trời mà.

Bà Trinh lấp vấp:

- Con mau đi đi!

Phước đưa hai tay lên cao:

- Đi đâu bây giờ?

- Tới nhà bà ngoại ở tạm. Nhưng nhớ đừng chọc giận dì Tiên đó. Rồi mẹ sẽ đem tiền tới cho con. Nếu ngoại con có hỏi, con cứ nói chuyện của bạ Nhất định ngoại sẽ bênh vực con.

Phước lẳng lẳng đi ra cửa sau.

Đưa tay ngoắc chiếc Honda ôm, Phước leo lên ngồi với những ý nghĩ xám xịt lóe ngang trong đầu.